

kroužku MYSLIVECKÉ HRÁTKY

Lovci beze zbraní

Ulovit zvěř není vůbec snadné. Lovce musí dobře znát terén, ve kterém se lovená zvěř pohybuje, její návyky a chování, a musí dobře ovládat samotný způsob lovu. Ne pokaždé lov zvěře ale znamená její opravdové ulovení. Třeba fotografování vyžaduje prakticky stejné dovednosti a „fotolovci“ přináší mnohdy krásné a vzrušující zážitky. Celé hodiny, někdy i dny, se fotograf zkouší přiblížit ke zvěři a pořídít co možná nejlepší záběry. Zvěř však nerozlišuje fotografa od skutečného lovce, takže stačí sebemenší chyba, prudký pohyb, jediné prasknutí větvičky, a zrazená zvířata prchájí do svých úkrytů.

Představte si, že jsme součástí týmu, jehož úkolem je vytvořit kolekci fotografií živočichů z nově objeveného místa, jež bylo až do nedávna lidmi zcela neprobádané. Takové místo si předem vybereme ve vhodném terénu, nejlépe v lese a vytýčíme ho fáborky nebo jen vymezíme přirozenými hranicemi (cestou, potokem apod.).

Děti se rozdělí do dvou vyrovnaných skupin a první se rozptýlí po daném území. Když jsou mimo dohled ostatních, připevní si každý na hrud' předem připravenou cedulku s čtyřmístnou číslicí. Místo čísel si můžete vymyslet i jiné symboly či obrazce. Důležité je, aby cedulka byla čitelná na vzdálenost asi jen 10 metrů, takže čísla nebudou nikterak veliká.

Po několika minutách do krytů lesa vyrazí i druhá skupina, skupina fotografů. Místo fotoaparátů a kamer mají bločky a tužky. Každý fotograf chce být nejlepší, a tak se snaží sám za sebe „vyfotit“ co největší počet zvířat, tedy nepozorovaně se přiblížit k co největšímu počtu hráčů na takovou vzdálenost, aby si mohl zapsat jejich číselný kód.

Lovená zvěř se může volně pohybovat ve vybrané lokalitě, ale cedulku na hrudi nesmí nijak zvlášť skrývat.

Hra trvá alespoň 30 minut a na jejím konci vítězí fotograf s největším počtem zachycených úlovků.

Po vyhodnocení si děti vymění role a hra pokračuje ve stejném duchu dál, dokud nás baví.

Fotolovu zdar!

Šoulání

Šoulání, nebo také šoulačka, je způsob lovu, při kterém se lovec tiše a nenápadně pohybuje honitbou, přičemž se snaží přijít co nejbliže ke zvěři, kterou tak může dobře obeznat a třeba i ulovit.

V našem případě zvěř bude představovat jeden z vedoucích nebo starší a zkušenější člen naší družiny. Ten se vydá klidnou chůzí na cestu listnatým terénem. Kráčí pěšinkami, lesními cestami, ale tu a tam sejde i mimo cestu do volného porostu stromů.

Ostatní děti ho tajně sledují. Využívají krytů stromů a houští, vyhýbají se otevřeným místům a maskují se zalehnutím do trávy. Vedoucí se totiž během chůze tu a tam zastaví, obrátí se a tiše pozoruje terén ve svém okolí, stejně jako když jistí zvěř.

Pokud vedoucí někoho zahlédne a pozná, vyvolá jeho jméno. Takto odhalenému hráči vedoucí zapíše trestný bod. Těch může každý obdržet maximálně tři. S třetím odhalením pak pro něj hra končí, opouští úkryt a dál pokračuje v chůzi vedle vedoucího.

Na jakou vzdálenost či jak dlouho vedoucí

půjde, záleží čistě na jeho uvážení. V jednom okamžiku však vydá signál, například písknutím nebo vydáním zvuku na vábničku imitující hlas zvěře, a to je pokyn pro všechny doposud neodhalené stopující hráče, aby vyběhli ze svých úkrytů a rozběhli se k vedoucímu.

Ten, který u něj bude po zaznění signálu jako první, v této hře zvítězí. Je tedy jasné, že se vyplatí být při šoulání u vedoucího co možná nejbliže a tím mít největší šanci přiběhnout jako první. Avšak být blízko představuje zároveň i zvýšené riziko odhalení. Toto vše tedy vyžaduje perfektně zvládnutou techniku šoulání, být nepozorován co nejbliže vedoucímu. Kdo z vás je v tomto způsobu lovu nejlepší?

